

Kelly Bowen

Copyright © 2018 Kelly Bowen

Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,

New York, New York, SUA.

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ultima noapte cu un conte

Kelly Bowen

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWEN, KELLY

Ultima noapte cu un conte / Kelly Bowen

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3637-9

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

KELLY BOWEN

Ultima noapte cu un conte

Traducere din limba engleză

Oana Barbu

Capitolul 1

Casa Avondale

Dover, Anglia

Vara anului 1820

Zâmbetul lui Lady Ophelia Volante putea isca războaie.

Sau cel puțin putea provoca dueluri, putea entuziasma poeții și putea goli florăriile de buchete extravagante. Chipul ei avea o aură misterioasă care i-ar fi făcut pe Rubens, Botticelli și Tițian să-și scoată imediat pensulele și vopselurile.

Vechii maeștri erau de mult oale și ulcele, dar Rose Hayward era plină de viață și foarte încântată de imaginea care se ivea pe pânză sub mișcările ei atente de pensulă. Aproape terminase, iar zeița apri-gă, cu părul de abanos și ochii verzi o privea. Îți tăia pur și simplu răsufierea.

Rose privi îndelung portretul înainte să pună pensula deoparte. Analiză cu ochi critic lucrarea, dar, deși era foarte dură cu ea însăși, nu avea nici o îndoială că era una dintre cele mai bune. Un zâmbet i se desena pe chip.

– Ai terminat? Întrebă Lady Ophelia de pe baldachinul unde stătea întinsă.

Părea în același timp ezitantă și încrezătoare.

– Da! Rose își îndreptă spatele și-și masă mușchii încordați ai gâtului și ai umerilor.

– Pot să o văd, în sfârșit?

Rose o privi.

– Mi-ar plăcea tare mult.

Se dădu în lături din fața pânzei și se îndreptă spre baldachin. Trase de pe spătarul scaunului un halat brodat și se așeză pe divanul lung de pe platformă. Lady Ophelia se ridică și-și îndepărtă de pe chip părul negru, precum și timiditatea pe care

o folosise ca pe un scut prima dată când venise în vizită, în urmă cu câteva săptămâni.

Rose îi oferî halatul și-i întinse mîna. Tînăra femeie se ajută de ea pentru a se ridica. Își recăpătă echilibrul, își trase halatul peste umerii goi, apoi îl prinse cu un cordon la mijloc. Permițându-i Opheliei să meargă înainte, Rose o urmă pe scări, până ajunseră la ultima treaptă.

Lady Ophelia îi lăsă mîna, iar Rose își luă cîrja pe care o prop-tise pe scaun și i-o oferî. Întîntară, iar Rose încercă să-și potrivească pașii cu mersul șchiopătat al Opheliei, până când ajunseră la șevalet.

– Închide ochii, îi ceru Rose. Nu-i deschide până nu-ți spun eu.

Ophelia o privi neliniștită.

– Am emoții, spuse ea brusc.

– Nu, emoții ai avut când ai ajuns prima dată aici, acum câteva săptămâni, spuse Rose calm. Acum ești... încântătoare.

Tînăra îi zâmbi timid, iar Rose fu din nou uluită de frumusețea ei.

– Mulțumesc, spuse Ophelia.

Rose clătină din cap.

– Chiar nu este nevoie să-mi mulțumești pentru ceva care mă pa-sionează. Plăcerea a fost de partea mea.

– Nu mă refeream la tablou, deși îți sunt recunoscătoare și pen-tru el. Mă refeream la bunătatea ta. Arată spre cîrjă. Îți mulțumesc că mă tratezi ca pe o persoană normală și nu ca pe o invalidă di-formă. Că vezi mai mult în mine.

Rose vru să riposteze, dar apoi se gîndi mai bine.

– Lasă-mă să-ți arăt cum te vîd eu, spuse ea.

Ophelia o privi îndelung, apoi încuviință.

– Închide ochii, repetă Rose, și, de data asta, tînăra îi dădu as-cultare. Luă mîna Opheliei pentru a o susține, apoi o conduse încet până când ajunseră în fața pânzei. Privește, îi ceru Rose.

Ophelia inspiră adînc, apoi deschise încet ochii. Își înăbuși o exclamație și strînse brațul lui Rose ca într-o menghină.

Tînăra goală stătea întinsă, pe o parte, pe un pat din satin staco-jiu, iar pielea ei ca de fildeș contrasta cu fundalul luxos. Părul îi aco-perea umerii și sîinii generoși, ca o perdea superbă de cîrlionți. Unul din brațe se odihnea relaxat pe curba perfectă a șoldului, iar piciorul

ei sănătos era ușor îndoit, formînd o umbră sub abdomenul ei ușor umflat. Celălalt picior, atrofiat, nu era ascuns, ci se afla pur și simplu sub liniile delicate ale celuiilalt picior.

Un zâmbet discret îi era desenat pe chip, în timp ce privirea de smarald era îndreptată undeva în depărtare. Era atrăgătoare, sedu-cătoare, aproape visătoare, ca și cum se gîndea la un iubit sau poate reflecta la un pasaj senzual din cartea pe care o ținea în mînă. Ar fi putut însă, la fel de bine, să se bucure de feminitatea ei, încrezătoare în forța și puterea ei.

Ophelia dădu să spună ceva.

– Eu nu... nu pot... O, Dumnezeu!

Rose o privi pe tînăra și văzu cum pe obraz i se prelingea o lacrimă.

– Asta nu sunt eu, șopti Ophelia. Așa-i?

– Ești tu în fiecare milimetru, răspunse Rose ferm.

Ophelia dădu drumul brațului lui Rose și pași mai aproape de ta-blou. Se holba pur și simplu, iar Rose se îndepărtă puțin, oferindu-i răgazul de care avea nevoie.

În cele din urmă, femeia își întoarse capul spre ea.

– Nu știi ce să spun.

Rose își înclină capul.

– Spune-mi că te vei uita la acest tablou de fiecare dată când vrei să-ți reamintești cât de frumoasă ești.

– Nu m-am considerat niciodată frumoasă. Femeia din tabloul acesta însă...

– Ești tu.

– Dar piciorul meu...

– Este pur și simplu o parte din tine.

– Dar...

– Dar nimic.

– Membrii familiei mele nu au considerat niciodată astfel. Pentru ei este o pacoste, un motiv de a se simți jenați la reuniuni, un obsta-col în timpul conversațiilor de complezență, o piedică la baluri.

Rose pufni.

– Cu siguranță ai dansat cu bărbații nepotriviți.

Ophelia rîse și pufni în același timp, ștergându-și lacrimile.

– Nimeni nu a îndrăznit vreodată să danseze cu mine. Noroc cu amărătul ăla de instructor de dans plătit de părinții mei, care

însă a renunțat după o săptămână și a plecat, declarându-mă fără speranță.

– Atunci, bine a făcut că a plecat, spuse Rose cu răceală.

Tânăra păru surprinsă.

– Da, așa cred. Privi din nou tabloul. Îl pot lua cu mine?

– Mai am câteva detalii de pus la punct pe fundal, îi spuse Rose. Va mai dura puțin până se va usca. Ți-l voi trimite la Londra când va fi gata. Discret, desigur.

– Nu știu cum te-aș putea răsplăti vreodată.

– Nu te gândi la asta. Tatăl tău a fost foarte generos.

Ophelia răsese iar.

– El te-a plătit pentru lecții de pictură pe timpul verii la Școala de Fete Haverhall, pentru ca el și mama să se poată bucura de vacanța în Dover fără să se împiedice de mine.

Rose zâmbi.

– Ah! Ei, bine, sora mea nu a fost foarte precisă atunci când a aranjat totul cu tatăl tău, așa că nu era clar cine avea să fie cea care va realiza pictura.

– Știi, nu am vrut să vin la Dover, la casa Avondale. Nu am vrut să iau lecții de nimic. Zâmbetul dispăru de pe chipul Opheliei. Sora ta nu ar fi acceptat însă un răspuns negativ.

– Uneori, Clara are idei chiar bune, spuse Rose zâmbind. Duce-sele par să obțină mereu ceea ce-și doresc.

– Știa asta de la început? Că vei face... asta când vei ajunge aici?

– Da.

– Dar dacă eu nu aș fi...

– Riscat? Dacă nu ai fi avut încredere în mine să te pictez? întrebă Rose mirată.

– Da.

– Atunci, ți-aș fi predat, iar tu ai fi pictat alte femei, așa cum te-am pictat eu pe tine, deoarece nu există frumusețe perfectă.

Ophelia își analiză degetele în timp ce apucau mânerul cârjei.

– Faci asta și pentru alții? Alții așa, ca mine?

– Uneori, deși, de cele mai multe, ori, clienții sunt cei care mă solicită – iubiți, soți, soții, prieteni.

Ophelia își ridică iar capul și privi tabloul. Se apropie și atinse cu respect marginea pânzei.

– Nu am știut.

– Asta era și ideea, răspunse Rose cu blândețe. Fiecare tablou pe care îl fac aparține individului, este ceva foarte personal. Fiecare operă de artă nu este destinată publicului, pentru a fi judecată și evaluată, analizată sau criticată de oamenii care nu o înțeleg, de aceia care se tem de ce este diferit, deoarece refuză să gândească liber.

Tânăra rămase tăcută, pierdută în gânduri și în imaginea din fața sa.

– Îmbracă-te! îi sugeră Rose. Stai cât consideri necesar cu tabloul, nimeni nu te va deranja. Când vei fi gata, mă găsești jos.

Ophelia încuviință, încă atrasă de asemănarea cu imaginea de pe pânză.

Rose ieși în liniște din studio, având grijă să închidă ușa în urma ei. Privi pe fereastra înaltă de la capătul holului, observând norii gri care se adunau la orizont. Avea să plouă curând, știa, iar cerul întunecos avea să fure lumina de care avea nevoie pentru a termina detaliile satinelui stacojiu de pe pânză. Dar nu conta, deoarece sarcina ei din această după-amiază se încheiase.

Eli Dawes, al paisprezecelea conte de Rivers, privea cerul amenințător în timp ce înainta agale. Norii gri atârnavu destul de jos și se spârseseră pe alocuri, suficient cât să lase lumina lunii să pătrundă prin întunecimea lor acaparatoare. Uitase cât de mult obișnuia să plouă de-a lungul acestei coaste, dar furtuna neîncetată care începuse încă de la sosirea lui îi reamintea asta. Părea o primire potrivită pentru un bărbat mort.

Eli crezuse mereu că numele lui fusese gravat permanent în lista lungă a soldaților care-și pierduseră viața în haosul și confuzia de la Waterloo. Era încă un bărbat care stătea în mocirla umanității risipite, plin de visuri și de identități pierdute. Presupusa lui moarte nu fusese acceptată. Cel puțin, nu de armata de avocați care lucraseră pentru defunctul lui tată și care, drept consecință, în prezent, lucrau pentru el. Reușiseră cumva să-i dea de urmă lui Eli Dawes, la mult timp de la încetarea conflictului.

Acum, era înapoi, pe pământ englez, obligat să facă față unei lumi și unei vieți care încetase de mult să-l atragă. Realitatea era că interesul pentru lucrurile care cândva contaseră atât de mult pentru el dispăruse. Oare era un simț încăpățânat al datoriei care se impregnase atât de profund, un simț de care nu putea scăpa și pe care nu-l putea

ignora? Oare era un simț al vinovăției, care, pe măsură ce lunile se transformau în ani, nu-i permisesese să-i scrie tatălui său pentru a-l înștiința că era în viață? Eli simți cum un colț al gurii i se curbează, iar ochiul sănătos se deschide și mai mult.

De la început, tatăl său se împotrivise deciziei lui Eli de a merge la luptă. Îl dojenise, îl amenințase că avea să-l dezmoștenească, jurând că singura modalitate în care avea să-l primească înapoi pe Eli urma să fie într-un sicriu. Simțise mereu că-și dezamăgise tatăl și că întoarcerea lui avea să fie un semn de sfidare. Însă contele bătrân murise. Oricum, nu ar fi acceptat ce mai rămăsese din Eli Dawes.

Vântul își schimbase direcția, iar briza mării devenea mai pronunțată, încărcată de mireasma pământie a vegetației care creștea de-a lungul teraselor. Eli trecu de zidurile familiare ale castelului, luminate de flacăra torțelor agățate de-a lungul lor, însă drumurile erau pustii la ora aceasta târzie. Nu era nimeni care să-l observe, iar pe el asta nu părea să-l deranjeze.

Eli nu-și aflase cu exactitate destinația până când ghetetele lui nu se infundaseră în nisipul fin din Ostend, în vreme ce el privea marea nesfârșită. Ideea de a trăi în Londra era de nesuportat, și o eliminase de la început. Nu avea să se întoarcă niciodată. Dover era însă aproape, iar titlul de conte îi garanta o moșie vastă, situată pe acele terase albe, calcaroase, la câțiva kilometri depărtare de oraș. Era o casă construită din piatră solidă, galbenă, o santinelă dârză privind spre mare. Își amintea de rânduri de ferestre care străpungeau fațada bine îngrijită la distanțe precise, precum și o peluză vălurită, întreruptă de o alee lată. Mersese acolo de câteva ori în tinerețe, iar amintirile lui îi vorbeau despre izolare și sălbăticie. Atunci, i se părea supărător, însă acum era exact ce își dorea, lucrul de care avea nevoie.

Dacă avocații care-l reprezentau reușiseră să localizeze un mort în Belgia, nu vedea nici un motiv pentru care nu ar fi putut să țină legătura cu el prin poștă. În cazul în care anumite treburi presante i-ar fi solicitat prezența, atunci, avocații ar fi putut veni la el. Astfel, bârfele ar fi ajuns în oraș, dar cel puțin Eli nu s-ar mai fi aflat acolo pentru a le auzi.

Privi iar cerul. Norii amenințători îl obligau să intre, estom-pau puțină lumină existentă în absența lor, iar în aer se simțea

o umiditate obositoare. Eli știa că avea să plouă iar, în curând. Brusc, cerul se aprinse, iar în depărtare se auzeau tunete, anunțând sosirea unei alte vijelii specifice verii.

Se grăbi, îndreptându-se spre singurul loc unde știa că sosirea lui avea să treacă neobservată, iar prezența lui urma să fie trecută cu vederea de cei câțiva servitori.

Avondale.

Capitolul 2

Nu era prima dată când Eli intra în această casă. Ploaia părea să se mai fi domolit puțin, iar el se îndrepta spre intrarea din spate a servitorilor, aproape de bucătărie. Ușile casei erau închise cu zăvorul, dar exista acolo o fereastră cu încuietoarea defectă, ceva ce i se păruse foarte avantajos în urmă cu mulți ani, atunci când se întorcea din oraș pe două cărări, în toiul nopții, amețit de prea mult whiskey. Eli aruncă o privire ferestrelor goale de la etajele superioare, ușurat să constate că în acea casă încăpătoare era liniște și întuneric. Avondale funcționa cu foarte puțini servitori, căci, pe lângă menținerea ei, nu prea erau multe lucruri de făcut.

Eli își strecură degetele pe sub marginea ferestrei și apăsă colțul exterior, ridicând-o încet. Fereastra se deschise destul de ușor, dar cu ceva mai multă rezistență decât își amintea el. Deasupra capului său răsună un alt tunet, și el înjură încet, în timp ce ploaia începu iar, torențial. Ridică repede fereastra și sări peste pervaz, apoi o închise la loc. Încetarea bruscă a vântului și căderea la fel de bruscă a ploii erau aproape derutante.

Se așeză o clipă, încercând să-și vină în fire, ascultând pașii vreunei persoane pe care ar fi putut să o deranjeze. Singurele sunete erau bătaia vântului și picăturile de ploaie lovind geamul. Inspiră adânc, adulmecând mirosul de drojdie și un suflu abia perceptibil de piper. Părea că nimic nu se schimbase în anii în care lipsise.

Bucătăriile erau luminate de tăciunii care mocneau în căminul din depărtare. Eli își lăsă bagajul pe podea și-și scoase cizmele murdare de noroi, conștient că lăsa mizerie în urma lui. Apa din părul lui se scurgea ca un mic pârau, și el tremura, devenind brusc nerăbdător să scape de hainele ude learcă. Își lăsă cizmele pe podeaua de piatră, dar își luă bagajul și înaintă, încercând să se folosească de memorie și de puțină lumină pentru a se asigura că nu avea să trântască nimic. Din când în când, se oprea și asculta, dar zgomotele pe care le făcuse la sosire fuseseră acoperite de furtună.

Respect Traversă silențios bucătăriile și ajunse în salon. Aici, aerul era înmiresmat, simțindu-se un parfum floral, probabil trandafiri combinați cu alte flori cu un miros mai înțepător. Ocoli podeaua de marmură lustruită și urcă scara largă ce ducea spre etajele superioare. Totul fu luminat preț de o fracțiune de secundă de fulgere, suficient însă pentru ca Eli să observe aranjamentul floral bogat așezat pe măsuța din centrul holului, precum și ramele poleite ale portretelor pe care și le amintea decorând pereții.

Îți puse bagajul pe umăr și urcă scările, făcând stânga spre aripa de nord a casei. Camerele din aripa de nord fuseseră mereu rezervate lui atunci când venea în vizită, și spera să le poată găsi așa cum le lăsase. Cel puțin, spera să găsească un șemineu, un pat și ceva așternuturi curate, deși în acest moment nu era foarte pretentios. Încălțat numai în ciorapi, se îndreptă silențios pe scări, atingând ușor lambriul pentru a se orienta. Holul fu luminat din nou de fulgere, iar el fu surprins de lumina aceea orbitoare, apărută din neant.

Acolo, ultima ușă pe stânga. Era întredeschisă, iar el o împinse ușor pentru a o deschide. Se auzi un ușor scârțâit al balamalelor, dar sunetul fu estompat de tunetele însoțite de fulgere. Tresări și păși înăuntru, simțind podeaua netedă, lustruită sub picioare, iar degetele lui se proptiră pe marginea covorului uriaș pe care și-l amintea. Această cameră, ca restul casei, era întunecoasă, însă, spre deosebire de bucătărie, în șemineul despre care știa că se afla în dreapta lui nu erau tăciuni. Vântul lovea geamurile și le făcea să se cutremure, sunetul fiind însă oarecum atenuat de draperiile grele care erau, probabil, trase. Eli inspiră adânc și îngheță. Ceva nu era în regulă.

Aerul din încăpere era încărcat de miresme pe care nu le putu identifica imediat. Poate cretă? Era ceva înțepător. Se încruntă și, prin întuneric, se îndreptă încet spre șemineu. Deasupra șemineului erau mereu așezate lumânări și cutii de chibrituri, și, brusc, simți nevoia să vadă împrejurul lui. Genunchiul i se lovi, pe neașteptate, de un obiect tare și ceva îi lovi brațul înainte să cadă pe podea, cu un zgomet înăbușit. Se opri și se lăsă în jos într-un genunchi, cu mâinile întinse. De ce naiba se lovea? Ce naiba se afla în camerele lui?

Orice ar fi fost, nu se spărsese. Poate...

– Nu te mișca!

Eli îngheță la auzul vocii. Își întoarse încet capul și simți vârful cuțitului la gâtul lui.

– Ți-am spus să nu te miști.

Eli scrâșni din dinți. Își dădu seama că era o voce de femeie. Sau poate era vocea unui băiat foarte tânăr, deși autoritatea din glas îl făcea să incline spre prima variantă. Era, poate, o servitoare. Poate că nu dormea sau poate o trezise el. Se gândi că asta merita pentru că se furișase în casă neanunțat și neașteptat. Acum era, într-adevăr, casa lui, dar totuși ultimul lucru de care avea nevoie era ca ea să înceapă să strige după ajutor și să cheme tot personalul. Încă nu era pregătit pentru asta.

– Nu te voi răni, spuse el încet.

– Așa este, având în vedere că tu ești cel aflat în genunchi în fața mea, iar eu sunt cea care ține cuțitul la gâtul tău.

Vârful cuțitului se mișcă, dar nu-i străpunse pielea.

– Este o explicație rezonabilă.

Încercă să-și reprime frustrarea. La naiba, nu-și dorea decât să fie lăsat singur.

– Categorie. Argintăria se află însă la parter, spuse ea cu dispreț, în cazul în care ai ratat-o.

– Nu sunt un hoț. Se simți deodată confuz, căci vocea aceea părea, surprinzător, familiară.

– Ah! Răspunsul era măsurat, deși se simțea un mic tremur. Voi începe să țip până voi trezi toată casa, înainte să-ți permit să ne atingi pe mine sau pe fete.

– Nu voi atinge pe nimeni, izbucni el, mult mai violent decât ar fi fost necesar, înainte să tacă brusc.

Pe fete? Ce naiba însemna asta?

Vârful cuțitului îl împunse cu mai multă putere, iar Eli tresări. Simțea o respirație greoaie și o nouă mireasmă ajunse la el, una fără îndoială feminină. Săpun, își dădu el seama. Un parfum exotic și puțin floral, unul la care nu te-ai aștepta de la o servitoare.

– Cine ești? întrebă ea.

– Te-aș întreba același lucru.

– Infractorii nu au astfel de privilegii.

Eli se abținu să nu injure. Era ridicol. Începuseră să îl doară genunchii, îi era frig și era foarte obosit din cauza călătoriei și, pe deasupra, se mai afla și în propria casă.

Printr-o mișcare fluidă, căzu lat pe podea și se rostogoli într-o parte, trăgându-și mâna pentru a o prinde pe cea a atacatorului.

O auzi scotând un sunet de spaimă când cuțitul căzu pe podea, iar ea se împiedică și se prăbuși, căci își pierduse echilibrul. Eli se ridică în genunchi și îi imobiliză mâinile, cu care ea îl lovea. O prinse de încheieturi și o suci până când ajunse ea pe spate, pe podea, iar Eli deasupra ei. Ea dădu să strige, dar el îi acoperi gura cu mâna, oprind-o.

– Din nou, spuse el nervos. Nu îți voi face rău. Ea dădea din cap în stânga și în dreapta, încercând să scape din prinsoare. El observă că avea trăsături delicate și părea minionă, iar încheietura mâinii și corpul care se zbătea sub el îi indicau asta. Deodată, se simți protector, ca și cum ar fi ținut în mâini ceva foarte fragil, de care trebuia să aibă grijă.

Cu toate astea, o femeie care mânua atât de bine un cuțit nu putea fi nici pe departe fragilă. O strânse și mai tare.

– Amintește-ți că până acum o clipă eu eram în dezavantaj, căci tu mă amenințai cu un cuțit la gât. Nu îmi voi cere scuze că m-am eliberat, cum nu-mi voi cere scuze nici pentru prezența mea la Avondale. Am tot dreptul să mă aflu aici.

Ea încetă să se mai zbată. Eli încercă să-i deslușească trăsăturile în întuneric, dar era imposibil.

– Dacă-mi voi îndepărta mâna, vei țipa?

O simți cum clătină din cap.

– Promiți?

Îngăimă ceva, furioasă. Foarte ușor, Eli își îndepărtă mâna. Ea răsuflă, dar își ținu promisiunea și nu strigă. Îi eliberă mâinile și se retrase. Auzi foșnetul halatului și simți o pală de aer când ea se trase deoparte. Inhală, pentru o clipă, parfumul ei.

– Nu ești o servitoare, spuse el.

– Ce? Era vizibil șocată. Nu!

– Atunci, cine ești? Întrebă el. Și de ce te afli în apartamentul meu?

– Apartamentul tău? Nu-i venea să creadă. Nu știi cine te crezi sau unde crezi că te afli, dar te asigur că acesta nu este apartamentul tău.

Eli înghiți în sec și simți un gol în stomac la gândul că, poate, Avondale fusese vândută. Oare pătrunsesese într-o casă, care, într-adevăr, nu-i mai aparținea? Nu ar fi fost exclus, ba chiar ar fi fost posibil. Fusese plecat mult timp.

– Îl cauți pe fratele meu? E cineva rănit?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

– Poftim?

– Ai nevoie de un doctor?

Eli o privi mânios, complet pierdut. De când intrase în casă, simțise că nimic din ce i se întâmpla nu avea sens.

– Cine deține Avondale?

– Ce?

Acum, ea era cea surprinsă.

– Casa asta... a fost vândută? Este a ta?

– Nu. Am închiriat Avondale de la contele de Rivers, cu mulți ani în urmă. Presupun că vom sta aici până când vor lua o decizie. În fiecare cuvânt se simțea îndoiala. L-ai cunoscut pe contele cel bătrân?

Eli vru să spună ceva, dar se răzgândi. În cele din urmă, răspunse sec:

– Da!

– Atunci, tu cine ești? Un prieten de familie? O rudă?

– Cam așa ceva.

– Care din variante?

Eli inspiră ușor tremurat. Încercă să-și aleagă cuvintele care ar fi putut să-l lege pentru totdeauna de acest loc. Nu ar mai fi avut cum să dea înapoi. Își dresе vocea.

– Eu sunt contele de Rivers.